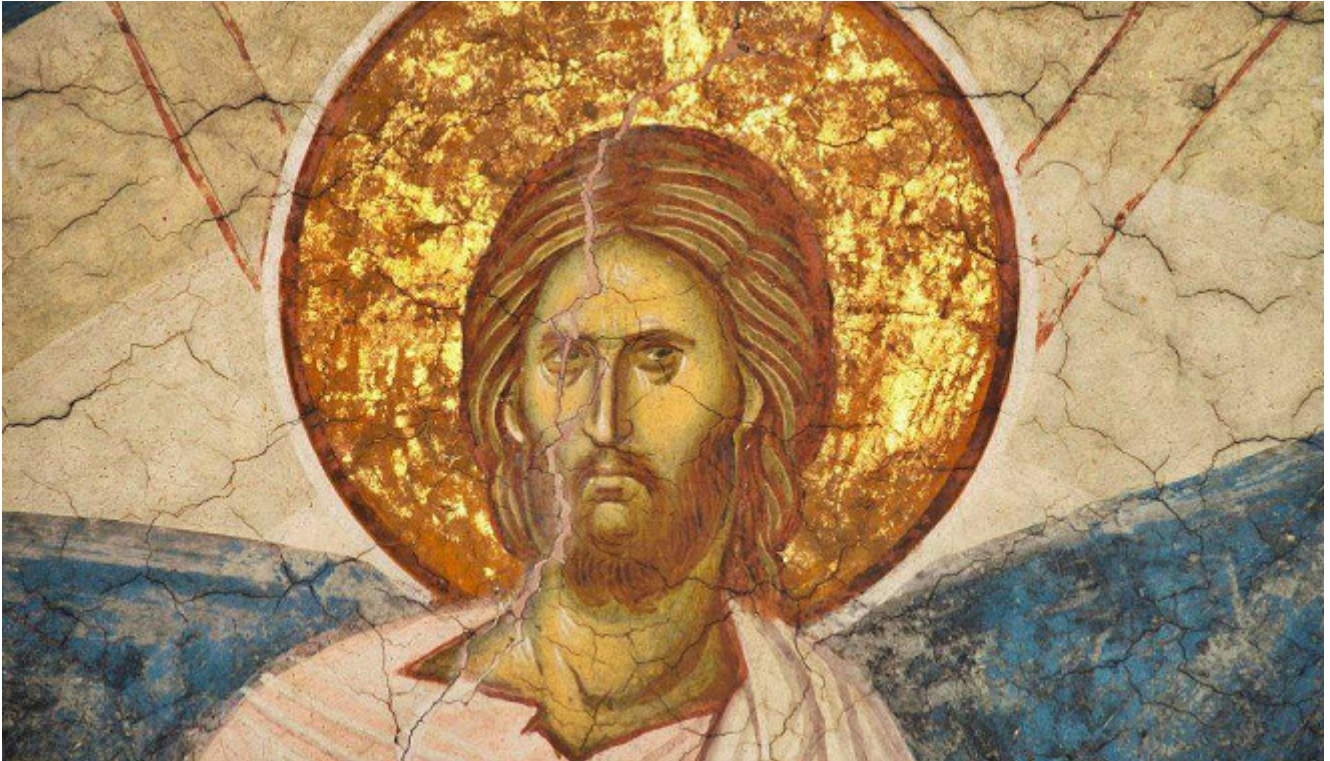

Το Ευαγγέλιο της κρίσεως και της αγάπης

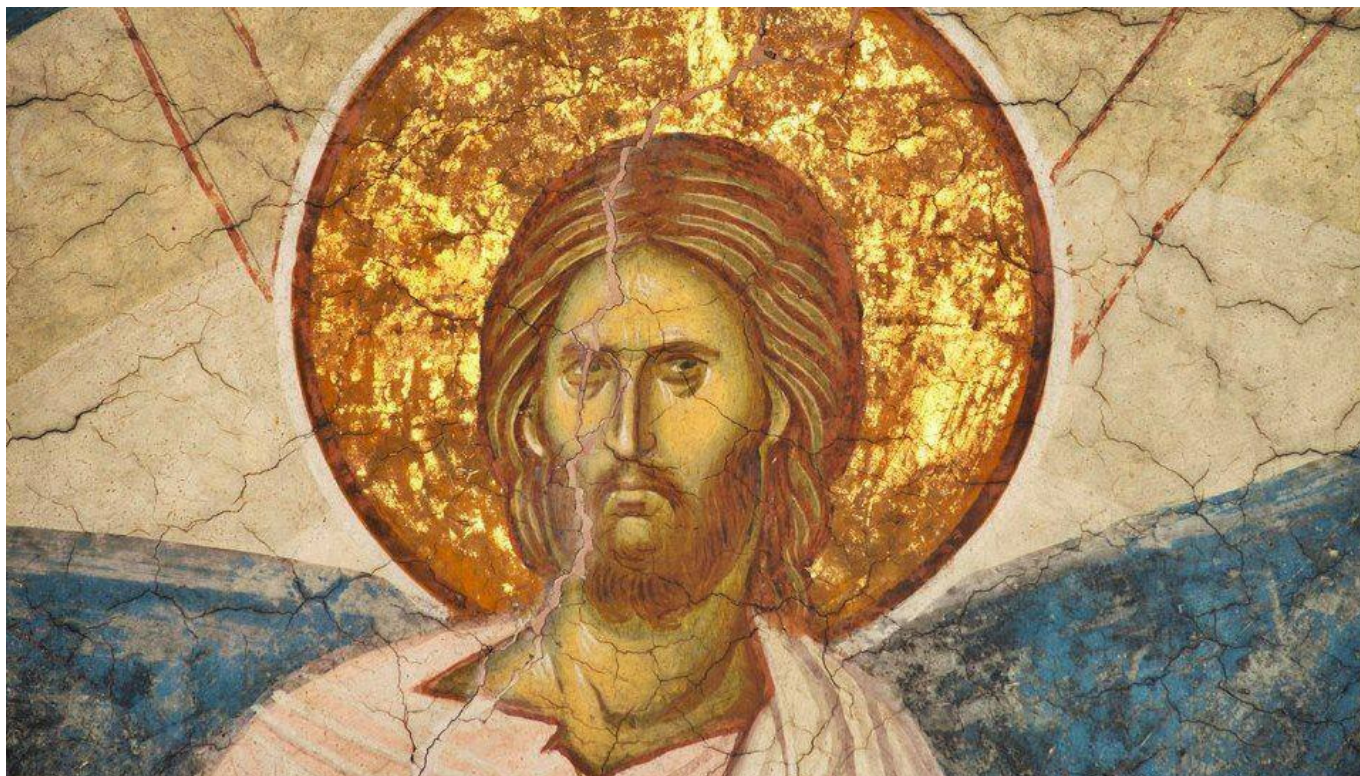
[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Το «Ευαγγέλιο της κρίσεως», που διαβάζεται στους ναούς την Κυριακή της Απόκρεω, φαντάζει αυστηρό και αμείλιχτο, ως να παραπέμπει σε Θεό δικαστή. Καθισμένος «επί θρόνου δόξης» και μαζεμένα μπροστά του όλα τα έθνη, αφού χωρίσει τους ανθρώπους «όπως ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια», θ' αρχίσει τη φοβερή κρίση. Όσοι Τον ευεργέτησαν θα ευεργετηθούν κι όσοι τον αρνήθηκαν θα τους αρνηθεί. Ο παράδεισος ή η κόλαση θα καθορίσει την αιώνια πορεία τους.

Πράγματι, η επιφανειακή θεώρηση του Λόγου του Χριστού προκαλεί ερωτήματα για τη συγκατάβαση, την κατανόηση, την αγάπη Του. Κρίνει - καταδικάζει αιώνια. Κι ο αδύνατος άνθρωπος δεν έχει επιλογή ούτε μπορεί να μετανοήσει, ν' αλλάξει πορεία ζωής.

Η αποσπασματική κι επιλεγμένη ερμηνεία του Ευαγγελίου, αναπόφευκτα δημιουργεί λάθος εξήγηση, ακόμα και αιρετική αντίληψη. Η ολοκληρωμένη, η καθολική θεώρηση όπως η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία το ερμήνευσε, αναπαύει και σώζει.

Ο Χριστός, ως Θεάνθρωπος που ενσαρκώνεται και θυσιάζεται για τον άνθρωπο, δεν αλλάζει ώστε από αγάπη να γίνει εκδίκηση και να καταδικάσει τον άνθρωπο. Οι μεταπτώσεις, τα διάφορα πάθη και αδυναμίες, συναντώνται στον άνθρωπο όχι όμως στο Θεό. Το «ο Θεός αγάπη εστί» είναι αμετάκλητο.

Η ανταπόκρισή μας σ' Αυτό το «Θεός της αγάπης» γίνεται με αγάπη. Αλλά, επειδή είναι «ανέκφραστος, απερινόητος, άρατος, ακατάληπτος» (Θ. Λειτουργία) κι επειδή εμείς είμαστε και υλικά όντα και χρειαζόμαστε τις αισθήσεις για να επικοινωνήσουμε και να εκφραστούμε, την αγάπη μας σ' Εκείνον την εκφράζουμε στους συνανθρώπους μας. Γι' αυτό είπε «αφού τα κάνατε αυτά για έναν από τους άσημους αδερφούς μου, τα κάνατε για μένα» (Ματθ. 25, 40). Όπως, βέβαια, και τ' αντίθετο.

Αλήθεια, πώς θα μπορούσε να ζήσει κανείς αιώνια με το Θεό της Αγάπης, αν δεν έχει αγάπη; Κι αν, κατά τον Ντοστογιέφσκι, «κόλαση είναι η αδυναμία τού να αγαπάς», είναι προφανές ότι αυτός που δεν αγαπά εκλέγει μόνος του να ζήσει μακριά από το Θεό της αγάπης κι άρα εκλέγει αντί την αιώνιο Ζωή, την αιώνια κόλαση.

Η παράθεση των τρόπων της αγάπης προς το συνάνθρωπό μας είναι ενδεικτικό ότι η αγάπη που εκφράζεται ως «ελεήμων καρδία» αγκαλιάζει όλες τις ανάγκες του συνανθρώπου μας: υλικές (πείνα, δίψα, ρούχα), αποδοχή (ξένος), συμμετοχή στον πόνο, κατανόηση στο λάθος (φυλακισμένος). Στην πραγματικότητα, αυτός που αγαπά δεν δίνει, απλά, κάτι από τον εαυτό του αλλά τον εαυτό του.

Τότε γίνεται ίδιος με τον Κύριο και Θεό του που έδωσε τον εαυτό Του «υπέρ της του κόσμου ζωής και σωτηρίας». Με πόνο και αγάπη, θυσιαστικά και χωρίς να υποχρεώνει.

Η αγάπη «καθώς Εκείνος μας αγάπησε» δεν αισθάνεται ότι κάνει κάτι σημαντικό, γι' αυτό και στο λόγο Του ότι ό, τι έκαναν το έκαναν γι' Αυτόν, διερωτώνται πότε έγινε αυτό. Δεν είναι αναγκαστική η αγάπη ούτε στο Θεό ούτε στον άνθρωπο ούτε στη κτίση. Πηγάζει από την ελευθερία μας να ξανοιχτούμε, όσο θέλουμε και μπορούμε, στον κόσμο του Θεού της Αγάπης, από τώρα, όσο ζούμε, ώστε να συνεχίζουμε αιώνια την κοινωνία της αγάπης μαζί Του και δι' Αυτού με όλο τον κόσμο.

<https://bit.ly/3t75oot>